

JEZUS KLOPT AAN UW DEUR

door

THEODORUS VAN DER GROE

THEODORUS VAN DER GROE

Theodorus van der Groe werd in 1705 te Zwammerdam geboren. In 1730 werd hij bevestigd tot predikant te Rijnsaterwoude. Deze gemeente verwisselde hij in 1740 met die van Kralingen. Daar is hij gebleven tot zijn overlijden in 1784.

Hij heeft veel preken nagelaten, maar ook andere geschriften. Hiervan mag "De toetssteen der ware en valse Genade" wel zijn hoofdwerk genoemd worden.

De preek die u hierbij wordt aangeboden is herschreven in de taal en stijl van het tegenwoordige Nederlands. Het is een preek uit de bundel "De Bekeering", verzameling van zeventien opeenvolgende leerredenen, nagelaten door wijlen den weleerwaarde heer Theodorus van der Groe, laatst predikant te Kralingen. Het is de veertiende preek, in de uitgave van S.W. Verploeg te Utrecht (1929) de blz. 182-194. Onder de preek staat de volgende aantekening: "Gepredikt te Rijnsaterwoude 1736, en te C. 1741 en te Kralingen, laatst 1773".

-.-.-.-.-

JEZUS KLOPT AAN UW DEUR

door

THEODORUS VAN DER GROE

"Toen begon hij de steden, in welke Zijn krachten het meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden".

Mattheüs 11:20

Het zijn opmerkenswaardige en diepzinnige woorden met een groot geestelijk geheim, die we tegenkomen in Openbaring 5:5-6: En één van de ouderlingen zeide tot mij: ween niet; zie, de Leeuw Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegels open te breken. Verwacht niet, geliefden, dat wij onze mening over de verklaring van deze woorden nu naar voren zullen brengen. Nee, dat zou ons te ver van ons doel leiden.

We willen er als stof voor een passende inleiding op de door ons te verklaren tekst slechts één opmerking over maken, en wel dat in deze woorden van Johannes sprake is van een leeuw en daarna van een lam. Dat zijn twee dieren, waarvan we weten dat ze een heel verschillende en tegenstrijdige natuur hebben. Toch doen ze zich hier aan ons voor als symbolen die betrekking hebben op hetzelfde onderwerp en dezelfde persoon, namelijk de Zoon van God, de Heere Jezus Christus, de Heiland en Zaligmaker van de gelovige en uitverkoren wereld. Hij openbaart Zich hier als een Leeuw én als een Lam. In het algemeen gesproken en zonder daarbij deze tekst van Johannes te betrekken, kunnen wij uit deze symbolische namen van de Heere Jezus begrijp-

pen, dat Hij een Lam is vanwege Zijn grote zachtmoedigheid, vriendelijkheid en goedheid. Daarmee treedt Hij zondaren en goddelozen tegemoet door hen op de meeste ernstige manier te roepen, hen dringend te vragen en hen te vermanen om tot geloof en bekering te komen. Maar aan de andere kant kunnen wij Hem beschouwen als een Leeuw vanwege Zijn grimmigheid, verbolgenheid en verschrikkelijke toorn tegen alle verharde, onbuigzame en ongehoorzame zondaren en goddelozen. Zij slaan immers al Zijn roepstemmen en vermaningen om tot geloof en bekering te komen in de wind en ze versmaden en verachten moedwillig alle aanbiedingen van Zijn barmhartigheid en genade. Want het is werkelijk waar: zo vriendelijk en barmhartig de Heere Jezus is voor alle boetvaardige en gelovige zondaars, die al bevend komen tot Zijn genade, zo grimmig en vreselijk is Hij daarentegen voor alle onboetvaardige, ongelovige en ongehoorzame zondaars, die weigeren zich tot Hem te bekeren en naar Zijn stem te luisteren. Daarom worden wij allen zo ernstig vermaand in Psalm 2:12: Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden.

Dit is een waarheid, geliefden, die ons nog duidelijker zal worden in de woorden van de gelezen tekst, als we die in haar verband en samenhang vergelijken met de vorige. Daarin wordt ons getoond wat de manier van handelen is van de grote Heiland en Zaligmaker Jezus met het Joodse volk. Hij had Zich eerst aan hen geopenbaard en Zich gedragen als een zachtmoedig Lam, Die hen op allerlei manieren dringend opriep tot geloof en bekering en hun Zijn genade en goedertierenheid aanbood. Hij had Johannes, Zijn afgezant en voorloper, met dat doel naar hen toe gestuurd, zoals u kunt lezen vanaf het voorgaande twaalfde vers. Daarna was Hij ook Zelf naar hen toe gekomen en had alle middelen gebruikt waarmee Hij aandrang op hun bekering. Hij had op de fluit gespeeld, Hij had klaagliederen gezongen, maar zowel het een als het ander was vruchteloos en tevergeefs geweest. De Israëlieten waren geheel en al verhard, onbuigzaam en onbekeerd gebleven. Ze hadden niet gedanst en ook niet geweend, maar ze hadden het tegen alle middelen van genade en bekering in onwrikbaar volgehouden. Ze waren voor niets vatbaar, want Johannes was naar hen toe gekomen zonder met hen te eten en te drinken, en van hem zeiden ze dat hij de duivel had. De Zaligmaker daarentegen, de Zoon des mensen, was naar hen toe gekomen terwijl Hij met hen at en dronk, en Hem scholden zij juist hierom uit als een vraat en wijnzuiper, en als een vriend van zondaren en tollenaars.

U ziet het, hoe de Heiland ook met hen sprak en handelde, het hielp allemaal niets; ze bleven even boosaardig, verhard en dwars. Toen Hij dus zag dat de Joden voor geen rede vatbaar waren, veranderde de Heiland ten laatste van een Lam in een Leeuw. In plaats dat Hij langer op een vriendelijke wijze aandrang op geloof en bekering, ging Hij nu met grimmigheid en toorn hun hardnekkigheid en boosaardige onbekeerlijkheid verwijten en bijzonder ernstig bestraffen. Onze tekst luidt immers: *Toen begon hij de steden, in welke Zijn krachten het meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden.*

Dat zijn met nadruk uitgesproken en leerzame woorden, geliefden, die wij onder de genadige bijstand en ondersteuning van de Heere in dit morgenuur u nog wat beter willen uitleggen. Moge het de Heere behagen dat wij daardoor enige nuttige vruchten voor onze ziel zullen ontvangen. Het is ons voornemen en onze wens om in de morgendiensten nog enige bijbelse stof voor u te bespreken, die betrekking heeft op de belangrijke en noodzakelijke bekering van de mens. U moet dat zien als een toegift op de preken die we nu al enige tijd gehouden hebben. Daarin willen we de gemeente de voor ieder geldende noodzaak van bekering om zalig te worden voorhouden. Daarnaast willen we aandacht besteden aan de middelen die daarvoor dienen en de hinderpalen die deze belangrijke zaak voor de mens proberen te belemmeren.

Moge de Heere God met ons zijn en ons werk Zelf zegenen, als het Hem behaagt. Als er hier door onze bediening maar één mens bekeerd en wedergeboren mag worden, geliefden, dan zou

dat al een grote zaak zijn. Ik zal dan op de jongste dag door de genade van mijn Heere en Zaligmaker voor Zijn troon mogen verschijnen en zeggen: Zie, Heere, mij en dat kind, dat U mij gegeven hebt. Ja, er zou immers over en vanwege die ene mens die zich bekeerde, meer blijdschap zijn in de hemel dan over negenennegentig rechtvaardigen die de bekering niet nodig hebben.

Wat nu de woorden van onze tekst betreft, wij willen eerst kort de zakelijke betekenis en inhoud ervan voor u verklaren en het geheel dan wat nader toepassen voor en op onszelf. In de woorden van de tekst gaat het om twee dingen:

1. Het ongenoegen van de Heiland en Zijn bestraffing of verwijten, die Hij openlijk maakte aan de steden, waarin Zijn krachten het meest plaatsvonden.
2. De reden van Zijn bestraffing en verwijten aan die steden; het was omdat zij zich niet bekeerd hadden.

1.

Wat het eerste punt betreft, daarover zegt de evangelist ons dat de Zaligmaker de steden, waarin Zijn krachten het meest hadden plaatsgevonden, begon te verwijten dat ze zich niet bekeerd hadden. Daarbij moeten we goed letten:

- a. op de tijdsomstandigheden; en
- b. op de situatie in die steden, waarin Zijn krachten het meest werden gezien.

a. Eerst een enkel woord over de tijdsomstandigheden, toen de Zaligmaker met Zijn bestraffende en verwijtende woorden aan die ongehoorzame en hardnekkige steden begon. Dat was *toen*, te weten nadat Hij eerst alle mogelijke middelen tot bekering van die verharde en onbuigzame steden met de inwoners ervan had aangewend. Het was nadat Hij die steden al een lange tijd op de meest ernstige manier had vermaand en erop had aangedrongen dat zij tot geloof en bekering zouden komen. Hij had Zichzelf als de ware Christus of Zaligmaker aan hen bekendgemaakt en Zich met al Zijn heil, genade en zaligheid aan hen voorgesteld en aangeboden. Hij sprak Zijn bestraffende woorden, nadat Hij bijzonder grote en vele krachten, tekenen en wonderen voor hun ogen had gedaan. Daaruit hadden zij duidelijk kunnen constateren dat hij de ware Christus was, de Zoon van de levende God, Die nu tot behoud van het menselijk geslacht in deze wereld gekomen was om Zijn volk te verlossen en zalig te maken van hun zonden. Hij deed dat met het doel dat zij in Hem zouden geloven en Hem daarvoor zouden erkennen en aannemen. Ja, Hij sprak Zijn bestraffende woorden pas, nadat Hij ook nog voor de laatste keer, Zijn discipelen naar hen had gestuurd om hun Zijn evangelie te prediken. Hij had dus werkelijk alle wegen bewandeld en alle middelen aangewend die mogelijk waren om tot de bekering van die steden te komen.

Kortom, toen de Heiland de Joden lang genoeg op ernstige wijze tot geloof en bekering had opgeroepen en niets onbeproefd had gelaten wat daartoe kon dienen, toen zag Hij dat Hij ondanks alles wat Hij deed bij die verharde en ongehoorzame mensen niet vorderde. Integendeel, zij gingen nog steeds en even erg in hun zonden en onbekeerlijkheid dóór. Daarom moest Hij hier zeggen, zoals er geschreven staat in Jesaja 65:2: Ik heb mijn handen uitgebreid, de ganse dag tot een weerstrevend volk, die wandelen op een weg die niet goed is, naar hun eigen gedachten. Of wat er in Jesaja 49:4 staat: Ik heb tevergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnut en ijdel besteed.

In deze situatie, in deze tijdsomstandigheden was het dat de Heere Jezus, die Zich totnogtoe tegenover het Joodse volk als een zachtmoedig Lam had gedragen, Zich nu tegen hen ging op-

stellen als een grimmige en vertoornde Leeuw. Hij trok Zich met Zijn hart en liefde geheel van hen terug en begon hen nu hun onbekeerlijkheid scherp te verwijten, zoals de tekst zegt: *Toen begon hij de steden, in welke Zijn krachten het meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden.*

b. Wij horen hier spreken van de steden waarin de krachten van de Heiland het meest hadden plaatsgevonden. De Heiland, zo horen wij getuigen, begon juist die steden te verwijten. De steden waarover hier gesproken wordt, waren, zoals uit het vervolg blijkt, de drie steden van Galilea: Chorazin, Bethsaïda en Kapernaüm. Er wordt hier over steden gesproken, maar daarmee worden de inwoners ervan bedoeld; het is heel algemeen en gebruikelijk dat er over steden en landen wordt gesproken, terwijl de inwoners en volken die ze bewonen, worden bedoeld. Van deze drie Joodse of Galilese steden wordt hier nu gezegd dat de meeste krachten van de Heiland er hadden plaatsgevonden. Dit kan uit de geschiedenis van het leven van de Heiland hier op aarde, zoals dat door de vier evangelisten beschreven is, duidelijk worden afgeleid. Nergens is de Zaligmaker méér geweest tijdens Zijn omwandeling op de aarde, nergens heeft Hij méér geleerd en Zijn evangelie gepredikt, nergens heeft Hij méér krachten en wondertekeningen gedaan en nergens heeft Hij het volk op allerlei manieren méér vermaand en erop aangedrongen tot geloof en bekering te komen als juist in Galilea en in het bijzonder in deze drie steden Chorazin, Bethsaïda en Kapernaüm. Er zijn geen plaatsen die zoveel krachten van de Heiland gezien en zo veel preken van Hem gehoord hebben als deze drie steden. Er waren dus geen mensen op aarde, die méér in de gelegenheid waren tot geloof en bekering te komen dan de inwoners van deze rampzalige en ongehoorzame steden.

Op hen paste het woord van de Heere in Jesaja 5:3-4: Nu dan, gij inwoners van Jeruzalem, en gij mannen van Juda, oordeelt toch tussen Mij en tussen Mijn wijngaard. Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb? Waarom heb Ik verwacht, dat hij goede druiven voortbrengen zou, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht? Maar ondanks dit alles waren ze zo verhard van hart en zo onbuigzaam, dat zij nergens naar wilden luisteren en nergens op wilden letten. Daarom moest de Zaligmaker tenslotte Zijn geduld en lankmoedigheid afleggen, die Hij totnogtoe voor hen had laten gelden, en moest Hij hen hun boosaardige ongehoorzaamheid, onbekeerlijkheid en hardnekkigheid streng verwijten en ordelijk voor ogen stellen. Dat deed Hij dan ook, zoals de tekst zegt. Hij begon hen te verwijten dat zij zich niet bekeerd hadden.

Verwijten betekent niets anders dan iemand op een zonde of schandelijke misdaad wijzen en voor ogen houden, en wel opdat zo iemand zich gaat schamen, zich bestraft weet en overtuigd wordt. Dit is de juiste waarde en betekenis van het woord. Zo'n verwijt is goed als het op een passende en wettige manier gebeurt en niet uit vleselijke drift en boosheid om zichzelf te wreken. Als men op de juiste manier verwijt, gaat het erom dat iemand zijn boosheid en slechte daden gaat erkennen. Dan heeft men het doel om zo iemand op deze manier als het mogelijk is tot een beter leven te bewegen. Hiervoor is het een allerlaatste middel dat aangewend wordt. Pas als men iemand genoeg vermaand en ook bestraft heeft, pas dan gaat men ten slotte verwijten maken.

Welnu, zo handelde de Zaligmaker hier met de inwoners van deze drie hardnekkige en ongehoorzame steden. Hij had hen eerst lang genoeg op vriendelijke wijze geleerd en zachtmoedig vermaand, dat zij zich toch van hun zonden en ongerechtigheid zouden bekeren en in Zijn naam geloven. Maar toen Hij hun gruwelijke ongehoorzaamheid en boosaardige hardnekkigheid opmerkte en zag hoe alles bij hen geheel en al vruchteloos en tevergeefs bleef, toen pas begon Hij hen hun verharding en onbekeerlijkheid tot hun eigen schande en schaamte te verwijten. Dit verwijten was een aankondiging van de Zaligmaker, gericht aan deze hardnekkige, onbuigzame

en ongehoorzame steden, dat Hij nu ophield hen nog meer te vermanen zich te bekeren. Hij trok Zijn hart en hand nu geheel en al van hen af, Hij gaf hen over aan zichzelf en aan hun onbekeerlijke hart en liet hen vanaf nu als een boosaardig en verhard volk wandelen op de wegen van hun eigen hart en in hun eigen overleggingen.

Zo handelt de Heere God gewoonlijk met verharde zondaars en goddelozen. Als Hij hen lang genoeg in alle ernst, zachtmoedigheid en trouw heeft aangesproken en vermaand om tot bekering te komen, en als zij nergens naar willen luisteren, maar Zijn raad en vermaningen verwerpen en in de wind slaan, dan gaat de Heere hen tenslotte hun boosheid, verharding en ongehoorzaamheid streng verwijten. Hij bedreigt hen daarover in Zijn toorn met Zijn oordelen. Hij trekt Zijn hand dan geheel en al van hen af, laat hen aan zichzelf over en houdt op hen nog méér tot bekering te roepen. Zo ging het met het zondige en ongehoorzame volk van Israël, waarvan wij de Heere Zelf als volgt horen spreken in Psalm 81:12-13: Maar Mijn volk heeft Mijn stem niet gehoord; en Israël heeft Mij niet gewild. Daarom heb Ik het overgegeven in het goeddunken van hun hart, dat zij wandelden in hun raadslagen.

Het is niet te zeggen wat dat is, als de Heere zó met zondaren gaat handelen. Dan hebben zij immers niet anders dan een eeuwig, rampzalig verderf van ziel en lichaam te verwachten. Dan verandert de grootste goedheid in de grootste toorn. Dezelfde God Die de zondaren en goddelozen eerst zo vriendelijk en ernstig liet roepen om tot bekering te komen, en Die hun Zijn genade, het leven en de vrede liet aanbieden, verandert nu Zijn goedheid in grimmigheid, verbolgenheid en toorn. Zijn vriendelijke roeping en nodigheden veranderen nu in bittere verwijten; Zijn aanbod van genade en vergeving verandert in bedreigingen en aankondigingen van wraak en straf, die zeker volvoerd zullen worden. Volgens Salomo's uitspraak is de gramschap van een koning een voorbode van de dood. Maar hoe oneindig veel verschrikkelijker is dan de toorn en gramschap van de levende God, Die in Zijn toorn brult als een leeuw.

Mocht dit door zondaren die nog onbekeerd zijn, eens worden opgemerkt, werkelijk zeer ernstig worden opgemerkt! Mogen zij nog eens enige indrukken in hun ziel ontvangen, hoe vreselijk het is te vallen in de handen van de levende God, Die eens met vlamvend vuur wraak zal doen over degenen die God niet kennen, en over degenen die het evangelie van Jezus Christus niet gehoorzaam zijn, 2 Thessalonicenzen 1:8. Zo'n vreselijk en verschrikkelijk oordeel hadden die ongehoorzame en verharde steden te verwachten. Daarom begon de Heere Jezus hen nu in Zijn grimmige toorn te verwijten. Wat verweet hij hun? De tekst zegt, dat zij zich niet bekeerd hadden.

2.

De boosaardige en gruwelijke misdaad die de Zaligmaker hier begon te verwijten aan de steden waarin de meeste van Zijn krachten hadden plaatsgevonden, was deze: dat zij zich niet bekeerd hadden.

Over de inhoud van de bekering van de zondaars tot God, en waarin deze nu eigenlijk bestaat, wordt de gemeente te zijner tijd onderwezen vanuit de Catechismus. Wij zullen er daarom nu niet in het bijzonder over spreken, maar slechts enkele dingen noemen die het kenmerk zijn van de oprechte bekering van een zondaar.

Allereerst is daarvoor nodig dat men door de overtuigende kracht van de Heilige Geest zijn ongerechtigheden en zonden op de rechte wijze leert kennen. Men moet weten hoe men van God is afgeweken en Hem beledigd en vertoornd heeft, zoals David spreekt in Psalm 51: Want ik ken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij.

Men is ook met een oprechte droefheid van het hart over zijn zonden bezet, waardoor men een droefheid naar God kent, die een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt, 2 Korinthe 7:10.

Ook heeft men een waar berouw en smartelijk verdriet over zijn zonden; zo kan men met Efraïm in Jeremia 31:19 zeggen: Voorzeker, nadat ik bekeerd ben, heb ik berouw gehad, en nadat ik mijzelf ben bekend gemaakt, heb ik op de heup geklopt, ik ben beschaamd, ja, ook schaamrood geworden, omdat ik de smaadheid van mijn jeugd gedragen heb.

Men zal zich eveneens over zijn zonden schamen met een heilige schaamte en schroom, zoals het bij de man Gods Ezra was; hij riep uit in hoofdstuk 9: Mijn God, ik ben beschaamd en schaamrood, om mijn aangezicht tot U op te heffen, mijn God; want onze ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd tot boven ons hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan de hemel. Dan komt het vervolgens ook zover dat men al zijn zonden in ware ootmoed en schroom van het hart voor God belijdt. Men zegt met David in Psalm 32: Mijn zonde maakte ik U bekend, en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zeide: Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de HEERE; en Gij vergaf de ongerechtigheid mijner zonde.

Zo wendt men zich dan als een arme, verloren, doodschuldige en onmachtige zondaar tot de troon van Gods vrije genade; dan grijpt men de Heere Jezus en Zijn gerechtigheid aan met een waar en hartelijk geloof. Zo zoekt men langs de weg van het evangelie de verzoening en vergeving van de zonde bij God, en roept met de tollenaar uit: O God! wees mij zondaar genadig! (Lukas 18:13) en met David in Psalm 51: Wees mij genadig, o God! naar Uw goedertierenheid; delg mijn overtreding uit, naar de grootheid Uwer barmhartigheden.

Men grijpt de Heere Jezus ook aan met een waar geloof tot heiligmaking; en men draagt zijn hart aan Hem op en geeft zich aan Hem over, opdat Hij er Zijn wet in schrijft, Zijn beeld in afdrukt en het verandert, vernieuwt en bekeert, zoals David opnieuw bidt in Psalm 51: Schep mij een rein hart, o God! en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest. Terwijl Efraïm in Jeremia 31:18 zegt: Bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn, want Gij zijt de HEERE, mijn God! Tenslotte laat men door de genade van God in Christus Jezus nu ook daadwerkelijk de zonden varen, door die allemaal van harte te haten en te verfoeien en daartegen ook voortdurend te strijden. Men gaat die ook nalaten, en men doet ze niet meer met veel plezier en genoegen. Integendeel, men begeeft zich met zijn hele hart om God te dienen, te vrezen, Hem aan te hangen en te betrouwen. Men wil in al Zijn geboden, rechten en inzettingen wandelen, zodat men hier de oude mens aflegt, die verdorven wordt door de begeerlijkheden van de verleiding, en aan doet de nieuwe mens, die naar God geschapen is, in ware rechtvaardigheid en heiligheid, Efeze 4:24.

Zie, geliefden, op deze wijze bekeert een zondaar zich en zo wordt hij door de Heere in Christus bekeerd, door Zijn Woord en Geest. Welnu, op zo'n bekering had de Heere Jezus bij de mensen in deze drie steden van Galilea een lange tijd aangedrongen en hen zo ernstig mogelijk vermaand. Daarom hadden Zijn meeste krachten in die steden plaatsgevonden.

Maar zie, zij hadden zich niet bekeerd, en ze wilden zich ook niet bekeren. Ze hadden daarentegen alle raadgevingen, vermaningen en bestraffingen van de Heiland moedwillig in de wind geslagen en geheel en al verworpen. Daarom begon de Heiland hun deze boosaardigheid, onbekeerlijkheid en verharding in Zijn toorn nu openlijk onder de aandacht te brengen en hen te verwijten. Deze mensen konden zich werkelijk niet aan een grotere boosaardigheid en gruwelijker zonde schuldig maken dan aan deze zonde van onbekeerlijkheid, tegen zo veel genademiddelen tot bekering in, die de Heiland voor hen in het werk had gesteld. Er is toch geen schandelijker, onbehoorlijker en gruwelijker misdaad dan dat een arm en ellendig zondaar zich onverzettelijk tegen de Heere zijn God blijft teweerstellen, niet naar Hem wil luisteren en in eeuwigheid niet terug wil keren, maar van Hem gescheiden wil blijven in een eeuwige scheiding. Die zondaar was door de zonde al helemaal van zijn grote God en Schepper afgeweken en had zich daardoor in de allergrootste en eeuwige rampzaligheid gestort. Maar hij is door zijn barmhartige God eerst met alle ernst tot terugkeer gemaand en daarom is hem de weg en het

middel tot behoud aangeboden en voor ogen gesteld. Toch heeft hij tot zijn eeuwige schande, schade en verderf geweigerd te luisteren! O, kan er onder de zon iets gruwelijks bedacht worden dat nog boosaardiger, verschrikkelijker en afschuwelijker is?

Daarom, mijn geliefden, begon de Heiland deze ongehoorzame en verharde steden nu terecht zo scherp te verwijten dat zij zich niet bekeerd hadden. Ja maar, zullen de meeste van mijn luisteraars hierop vragen, konden deze mensen zichzelf dan wel bekeren? Is de bekering niet Gods eigen werk? Moet Hij de bekering ten leven niet aan de zondaar geven? Zo spreken immers veel mensen, evenwel niet om de waarheid die uit God is te verdedigen, maar om een excuus voor hun schande te vinden en daarmee hun boosaardige en moedwillige onbekeerlijkheid te bedekken. Maar geliefden, u moet weten dat God de Heere Zich door zulke slechte excuses niet laat verblinden.

Het was met de inwoners van deze steden net zo gesteld als met de onbekeerde mensen onder ons. Zij konden zichzelf niet bekeren; daar hadden ze Gods hartveranderende en levendmakende Geest voor nodig. Maar zij wilden zich ook niet bekeren, ze hadden er niet de minste lust of genegenheid toe. Zij wilden in hun zonden blijven leven, en daarom verwierpen, versmaadden en verachtten ze alle middelen tot bekering. Zij verzetten zich tegen de Heere Jezus en tegen Zijn dienaars met al hun vermaningen, ze wilden er niet naar luisteren. Zij sloegen elk aanbod van genade in de wind, en toch meenden ze nog dat ze goed deden en zegenden ze zichzelf in hun boosheid en verharding. Het was dus hun boosaardige onwilligheid, hun kwaadwilligheid en verharding, en beslist niet de hen drukkende onmacht, die hen verhinderde zich te bekeren. Want als zij werkelijk hun onmacht gekend en gevoeld hadden, en als zij daarvan afgeholpen en ontslagen hadden willen zijn, dan hadden ze alleen maar hun toevlucht tot de Heere Jezus moeten nemen en in Zijn naam moeten geloven. Dan zouden zij de nodige kracht en het vermogen tot bekering van Hem ontvangen hebben. Zij wilden echter niet van doen hebben met de Heere Jezus, ze wilden geen enkel woord van Hem aannemen of geloven, ze wilden niet dat Hij Koning over hen zou zijn. Daarom was deze schande geheel en al de hunne; het was een verkeerd en verdraaid geslacht, Deuteronomium 32:5. Daarom begon de Heere Jezus, Die groot in macht is en Zich door zondaren en goddelozen niet laat bespotten, hen terecht nu zo scherp te verwijten dat zij zich niet bekeerd hadden.

Toepassing

Ziehier, geliefden, de tekstwoorden die ik voor u heb behandeld en verklaard. Wij kunnen hieruit verschillende dingen op onszelf toepassen. Mochten wij op de juiste wijze zien, en moge de Heere Zelf onze ogen openen.

Wij leren hieruit hoe de heerlijke Heere Jezus van Zijn kant alle middelen aanwendt en gebruikt om boosaardige en goddeloze zondaren heel ernstig tot bekering te roepen en daarop aan te dringen. Hij blijft daarom niet in gebreke om hun al Zijn vriendelijkheid, verdraagzaamheid en barmhartigheid te bewijzen. Hij heeft immers geen lust in de dood van de goddelozen, maar is lankmoedig over zondaren, omdat Hij niet wil dat enigen zullen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen, 2 Petrus 3:9. Laat ieder van ons dit toch met ernst ter harte nemen, want de Heere Jezus doet ook nu en hier onder ons nog alle moeite om ons tot bekering te brengen. Hij roept, Hij bidt, Hij smeekt u allen of u zich toch, zonder het nog langer uit te stellen, tot Hem wilt bekeren en uw zonden verlaten.

Mensen die in déze plaats wonen, het is nu de tijd dat Jezus u bezoekt; nu staat Hij te kloppen aan uw deur, nu geeft Hij u de meest welmenende genademiddelen. Nu werkt Hij nog met kracht onder u. Nu is het voor u de welaangename dag, de dag van zaligheid. Och, dat u allen die hier samen bent, vandaag nog, op deze dag, toch zou bekennen wat tot uw eeuwige vrede dient. Dat u nu toch uw voordeel wilde doen met Jezus' goedheid en vriendelijkheid.

Wij leren hieruit ook wat voor een verschrikkelijke verharding, onbuigzaamheid en onbekeerlijkheid er in zondaren schuilt. Zij sluiten hun ogen helemaal toe en verharden hun hart tegen al het roepen, nodigen, smeken en vermanen van de Heere in. Dat komt omdat ze van hun zonden geen afstand willen doen en ook niet met de Heere hun God opnieuw in een verbond willen komen. Och geliefden, dat er onder ons toch niet zo'n onbekeerlijkheid gevonden zou worden! Laten er hier toch niet velen zijn die hun harten verharden tegen de Heere Jezus en Zijn woord en vermaningen. Laten er niet velen zijn die weigeren zich aan Hem te onderwerpen en niet willen dat Hij Koning over hen is.

Wij leren hieruit eveneens – en het kan in het vervolg van ons teksthoofdstuk nog meer en nog duidelijker worden gezien – wat voor een zwaar en verschrikkelijk oordeel en wat voor een rampzalige verdoemenis hun wacht die zich tegen zo vele en krachtige genademiddelen tot bekering geheel en al verharden. Er zijn immers geen ongelukkiger zondaars dan zij die vele uitstekende middelen tot bekering gehad hebben, maar deze niet in acht genomen, moedwillig versmaad en veracht hebben. Voor heidenen, Turken en andere ongelovigen, die het evangelie niet hebben gehoord, zal het in de dag van het oordeel verdraaglijker zijn dan voor deze mensen. Neem dit toch allemaal eens ernstig ter harte, en vooral u die u tot hiertoe niet werkelijk met uw zonden tot God bekeerd hebt. Weet dat u met een heilig en rechtvaardig God te doen hebt, Die Zich niet zal laten bespotten! Weet dat God u evenmin zal sparen als Hij deze Joodse steden gespaard heeft. U vleit u nu misschien met de gedachte dat u het recht aan uw kant hebt. U mag menen dat uw weg en wandel goed zijn, maar o zondaars, u bedriegt uzelf zolang u zich niet ootmoedig onderwerpt aan het woord en de vermaningen van de Heere, die u van ons hoort. U zult dan geen vrede hebben, maar uw verderf ligt aan de deur! Tenzij u zich oprecht bekeert, is er voor u niets anders dan een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs dat de tegenstanders zal verslinden, Hebreeën 10:27.

Ten slotte mogen wij ook leren uit de behandelde stof dat de Heere Zich niet voortdurend laat bespotten. Hij laat Zijn geduld en lankmoedigheid niet steeds tergen door zondaren. Hij blijft niet altijd vriendelijk, zachtmoedig en lankmoedig tegen hen, maar als Zijn genade en goedheid lang genoeg door de zondaren zijn versmaad en veracht, verandert Zijn vriendelijkheid ten slotte in grimmigheid en toorn. Zijn liefelijke nodigheden veranderen dan in bittere en scherpe verwijten. Als laatste trekt Hij dan Zijn hand van de zondaren af en geeft hen geheel en al aan zichzelf en aan het eeuwige verderf over.

Wij hebben nu niet de tijd, geliefden, om deze dingen nader onder de zegen van de Heere op onszelf toe te passen. Anders zouden wij u op het gemoed hebben gewerkt door u voor te houden, hoeveel verschillende middelen van bekering de Heere van tijd tot tijd ook in deze plaats en gemeente heeft gebruikt. Zijn krachten hebben ook hier méér dan in andere plaatsen en gemeenten plaatsgevonden. Maar hoe weinig is de Heere met dit alles totnogtoe gevorderd. Wat zijn de mensen hier totnogtoe verschrikkelijk onwillig, verhard, onbuigzaam en ongehoorzaam gebleven. Wat heeft de allerhoogste God daarom vele redenen om deze plaats en de inwoners ervan in Zijn grimmige toorn scherp te verwijten dat zij zich niet hebben willen bekeren. Daarom kan men vrezen en verwachten dat de Heere eens zeker met Zijn straffen zal komen. Wat voor oordeel staat deze plaats en gemeente te wachten! De Heere zal Zijn hand eens van haar aftrekken en haar aan het eeuwig verderf overgeven, als zij nog langer weigert zich te bekeren. Al deze dingen zouden we uitvoeriger kunnen behandelen, maar wij moeten nu afbreken, en bidden daarbij de Heere of Hij het gebrek van onze prediking tot u met Zijn Heilige Geest genadig in Christus Jezus wil vervullen.

AMEN